

TILBAGE TIL RØDDERNE

Det med bridge begyndte for formanden vist helt tilbage omkring 1960 – måske lidt før, hvad man ikke kan se af hans spil.

Dengang, hvor verden var en lille smule mere krænkelssesparat, bestod den tidlige teenageralder af, selv i den pæne del af byen, i adskillige tæskehold, hvor små højtråbende fyre, (såsom mig selv) sekunderet af et stort brød, råbte ukvemsord efter tilsvarende grupperinger.

I en fjendtlig gruppering befandt sig Allan (Korte) Hansen og hans to torpedos: Kramer og Jansen.

Jeg var sammen med blandt andet en senere Bandidos høvding: Jamie og Henrik Grove og suppleret af Per Stjans, som også slog en proper næve.

Jørn var også med i kredsen sammen med en bomstærk supporter.

Efter at alle på behørig vis havde mulet hinanden, kunne det ske, at man kom til at tale om andre ting end øretæver.

Damer var også ved at blive et issue.

Men på et tidspunkt faldt snakken faktisk på noget ganske uventet, nemlig bridge.

Under 2. verdenskrigs mørklægning havde kortspil fået en renæssance:

Vi havde alle hjemme fra en erindring om pænt påklædte forældre, der spillede Canasta, L'hombre, Whist – men mest bridge.

Det gav anledning til nogen nye grupperinger, der under primitive former og i hinandens respektive kældre foretrak bridge fremfor lektielæsning.

Jørn og jeg blev tidligt makkerer, og spillede med 2 af Jørns mellemskole venner: Solnøren (Per Soelberg) og Libber – (Mogens Møller).

Henrik Grove og Per Stjans joinedede sammen med Carsten Graae og Ole Benoni fra min klasse.

Nick Bohr og Muggi kom også med.

Så lige pludselig var vi i stand til at prøve en form for 2-12 mands turnering.

Inspirationen til turneringsbridge kom i høj grad fra en støvet, men vist meget fin bridgeskole: Ottie Damms Bridgesalon på Hellerupvej, hvor flere af os blev indmeldt.

Når Nick Bohr placerede sin guldligher – som hans farfar havde fået signeret af præsident Eisenhower – på bordet, betød det som oftest, at han skulle spille 3 sans. Og hvem fanden turde double eller sige ham imod – uanset at han de fleste gange gik ned, så det bragede.

Jørn og jeg gik måske lidt mere op i spillets teoretiske detaljer, og spillede større turneringer, blandt andet i Studenterforeningen.

Jeg sidder i dikterende stund med vores meldekort fra 1961, som indeholder konventioner, som jeg i hvert fald har glemt indholdet af nu (who the fuck is Harvey-Fishbein og Texas light?).

De kæmpestore resultater nåede vi aldrig, på trods af vores ambitioner. Selv ikke skolemesterskabet på Øregård kunne vi vinde. For i 2.g. sad en irriterende fyr, der hed Norris – som vist senere blev verdensmester.

Men, vi fortsatte. Og Jørn udviklede faktisk sin helt egen lilleklør konvention, som i mange år var standard i vores forening, og som jeg stadig mener, burde have en fremtrædende plads i historiebøgerne – specielt for alle de gange, hvor den blev misforstået.

Så gled vi ind i en periode, hvor prioriteringerne svingede kraftigere mod fester og damer end mod kortspil.

Men det gav anledning til nye grupperinger.

For blot at nævne nogle, blev vi suppleret af Frank Wenzel, Gregers (Rollo), Krille og Molly.

Korte Hansen dukkede frem på banen igen med en, han kaldte Travkusken (Stig Backen) og også hr. Fiorini og en, der hed Allan Juhl var med i kredsen sammen med John og Thomas Kayser og Mads.

Faktisk kan jeg se, at vi helt tilbage i 1967 afholdt en 16-mands turnering.

Det er grundlaget for, hvad der i dag eksisterer som Players 69.

De mere faste former antager foreningen vel nok først i starten af 70'erne på basis af et oplæg fra Leif Thrane, som prøvede at fastlægge et turneringsprogram, som han aldrig selv var i stand blot tilnærmelsesvis at overholde.

Så var der væsentlig mere struktur på en anden af the founding fathers: Jens Tarp, der ovenikøbet påtog sig en utaknemlig kassererrolle.

Vi skal faktisk helt frem til ca. 1975, før der – i mit materiale - foreligger sikre skriftlige beviser på spilleplaner, generalforsamlinger og udflugter.

Vi kan se, at hr. Nielsen (hjemvendt fr Montreal) og Lange Hansen joinede i 1979, og at d' herrer Kornerup og Tidder indtræder som full members i 1999.

Materialet følger – i omvendt kronologisk rækkefølge – og er bestemt ikke fyldestgørende.

Men det giver en indsigt i, hvordan et antal ganske forskelligartede mennesker gennem rigtig mange år kan holde en relation kørende med simple midler.

Det var der mange, der burde kunne lære en hel del af.

Mit materiale slutter, da man for alvor går fra analog til digital, men vores kreative webmaster – hvis indsats i foreningens tjeneste er second to none - har givetvis et antal dokumenterbare spor.

God læsning.